

ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการปล่อยทิ้งไอน้ำมันเบนซิน
จากคลังน้ำมันเชื้อเพลิง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๔๘ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๕๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษและโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ออกประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กำหนดมาตรฐานไอน้ำมันเบนซินจากคลังน้ำมันเชื้อเพลิง ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในประกาศนี้

“คลังน้ำมันเชื้อเพลิง” หมายความว่า คลังน้ำมันเชื้อเพลิงตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง

“ไอน้ำมันเบนซิน” หมายความว่า ปริมาณสารประกอบอินทรีย์ระเหยง่ายทั้งหมด (Total Volatile Organic Compounds ; Total VOCs) ที่ระเหยจากน้ำมันเบนซิน

ข้อ ๒ ให้กำหนดมาตรฐานค่าเฉลี่ยไอน้ำมันเบนซินที่ปล่อยทิ้งจากคลังน้ำมันเชื้อเพลิงออกสู่สิ่งแวดล้อมในเวลา ๑ ชั่วโมง ไว้ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่เกิน ๕๘ มิลลิกรัมต่อลิตร (milligram Total VOCs/Liter in emitted vapour) นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๔

(๒) ไม่เกิน ๑๗ มิลลิกรัมต่อลิตร (milligram Total VOCs/Liter in emitted vapour) นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๕

ข้อ ๓ การเก็บตัวอย่างไอน้ำมันเบนซินให้ใช้วิธีดังต่อไปนี้

(๑) วิธีการเก็บตัวอย่างไอน้ำมันเบนซินแบบต่อเนื่อง ให้เก็บตัวอย่างจากปล่องของระบบควบคุมไอน้ำมันในขณะที่ระบบกำลังทำงาน และนำค่าที่ได้มาคำนวณเพื่อหาค่าเฉลี่ยไอน้ำมันเบนซินที่เกิดขึ้นในเวลา ๑ ชั่วโมง หรือ

(๒) วิธีการเก็บตัวอย่างไอน้ำมันเบนซินแบบไม่ต่อเนื่อง ให้เก็บตัวอย่างจากปล่องของระบบควบคุมไอน้ำมันในขณะที่ระบบกำลังทำงาน แต่ต้องไม่ต่ำกว่า ๔ ครั้งต่อ ๑ ชั่วโมง และนำค่าที่ได้ในแต่ละช่วงมาคำนวณเพื่อหาค่าเฉลี่ยไอน้ำมันเบนซินที่เกิดขึ้นในเวลา ๑ ชั่วโมง

ก่อนเก็บตัวอย่างไอน้ำมันเบนซินให้สำรวจลักษณะการทำงานของคลังน้ำมันเชื้อเพลิงแต่ละประเภทก่อนทำการตรวจวัด และให้เลือกใช้วิธีการเก็บตัวอย่างแบบใดแบบหนึ่งตามความเหมาะสม โดยการเก็บตัวอย่างไอน้ำมันเบนซินแต่ละวิธีจะต้องสามารถใช้เป็นตัวแทนของไอน้ำมันเบนซินที่เกิดขึ้นจริงได้ ทั้งนี้ระยะเวลาการเก็บตัวอย่างจะต้องครอบคลุมเวลาทำงานในแต่ละวันไม่น้อยกว่า ๑ ชั่วโมง

ข้อ ๔ การตรวจวัดและเครื่องมือตรวจวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยไอน้ำมันเบนซินตามข้อ ๒ ให้ใช้วิธีการและเครื่องมือตรวจอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) การวัดก๊าซที่ปล่อยทิ้งในรูปของสารประกอบอินทรีย์ด้วยวิธีก๊าซโครมาโตกราฟฟี ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ ๑๘ (Method 18 : Measurement of Gaseous Organic Compound Emission by Gas Chromatography) ตามที่องค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา (United States Environmental Protection Agency) กำหนด หรือ

(๒) การวัดความเข้มข้นของก๊าซในรูปสารประกอบอินทรีย์ทั้งหมดด้วยเครื่องตรวจวัดแบบเปลวไอออไนเซชัน ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ ๒๕ เอ (Method 25A : Determination of Total Gaseous Organic Concentration Using a Flame Ionization Analyzer) ตามที่องค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งประเทศสหรัฐอเมริกาคำหนด หรือ

(๓) การวัดความเข้มข้นของก๊าซที่อยู่ในรูปสารประกอบอินทรีย์ทั้งหมดด้วยเครื่องตรวจวัดแบบนั้ดิสเพอร์ซีฟอินฟราเรด ให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ ๒๕ บี (Method 25B : Determination of Total Gaseous Organic Concentration Using a Nondispersive Infrared Analyzer) ตามที่องค์การพิทักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งประเทศสหรัฐอเมริกาคำหนด หรือ

(๔) วิธีการตรวจวัดและเครื่องมือตรวจวิเคราะห์อื่นที่กรมควบคุมมลพิษประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๕ เครื่องมือที่ใช้เก็บตัวอย่างและเครื่องมือตรวจวิเคราะห์ไอน้ำมันเบนซินตามข้อ ๔ ต้องมีระบบป้องกันการระเบิด (Explosion Proved) และต้องสอบเทียบ

(Calibrate) เครื่องมือตรวจวิเคราะห์ทุกครั้งก่อนการตรวจวิเคราะห์ตามหนังสือคู่มือหรือคำแนะนำของผู้ผลิต

ข้อ ๖ การวัดค่าเฉลี่ยไอน้ำมันเบนซินจากคลังน้ำมันเชื้อเพลิงที่ไม่มีระบบควบคุมไอน้ำมันให้ตรวจวัดจากจุดระบายอากาศที่ผู้ตรวจวัดเห็นว่าน่าจะมีปริมาณของไอน้ำมันถูกปล่อยทิ้งมากที่สุด

ข้อ ๗ รายละเอียดวิธีการตรวจวัดตามข้อ ๔ (๑) (๒) และ (๓) ให้เป็นไปตามที่กรมควบคุมมลพิษประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

สนธยา คุณปลื้ม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์

เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม